

עטרת מרדכי

העלון השבועי להפצת תורה ברוחו של מן הגה"צ הראשל"צ הרב מרדכי אליהו זצוק"ל

ו' אב ה'תשפ"ד עלון מס' 476 דברים שבת חזון

זמני השבת:			
עיר	כניסה	יציאה	ר"ת
י-ם	18:53	20:07	20:45
רחובות	19:11	20:09	20:43
חיפה	19:04	20:10	20:46
ב"ש	19:10	20:07	20:44
ת"א	19:10	20:09	20:43

המאמר המרכזי

מאת ראש המוסדות הרב עקיבא יגאל אבן דנאן שליט"א

יש לנו כח!

וזה עניין של זמן שיראת שמים מסולפת כזו תביא לחורבן מוחלט.

ולכן בענותותו הבין שרק חורבן קשה של ירושלים וביהמ"ק יביא לעצירת מגפת השנאה ולשינוי התודעה אצל הדור הבא, שבלי שלום וענוה אין באמת עבודת ה' ואין אפשרות לקיום. וביתר עמקות הוא הבין שאם הגיע מצב כזה בעם ישראל שיש יהודים שחיים בשנאה כזו אחד כלפי השני, ומוכנים להחריב הכל מתוך שנאתם, מימלא בית המקדש כבר חרוב ושםם שהרי: **"היכל ה' היכל ה' המה" (ירמיה ז') - חיבור הלבבות של כלל ישראל הוא הוא המשכן והמקדש להשכנת השכינה בישראל.**

ולפיכך רבי יוחנן שיבח את ענוותנותו וקרא לו בתואר כבוד "רבי זכריה", משום שרבי זכריה שהיה ראש הסנהדרין לא חיפש לשרוד במעמדו, והיה מוכן להקריב את כל חייו וחיי משפחתו ודורו יחד עם חורבנה של ירושלים, כדי ללמד שכל היסוד של עבודת ה' הוא ענוה ואהבה. ואכן חכמים הודו לו ולא הרגו את בר קמצא, כדי שילמד הלקח לדורות עולם. ואם כן זו ענוה של בניין ותקומה. כפי שאומרים חז"ל: "וסתירת זקנים בניין".

עפ"י מהלך זה ניתן לומר בס"ד שזו הסיבה שרבי יוחנן ביקש מאספסיינוס קיסר: **"תן לי יבנה וחכמיה" ולא ביקש שלא יחריב את ירושלים,** משום שהבין שגם אם הקיסר לא יחריב אותה, היא תחרב מימלא עקב מלחמת האחים והשנאה ששררה בירושלים. ולכן **ביקש את יבנה שחרתה על דגלה את מידת הענוה והאהבה כלפי כל אדם.** כפי שאומרת הגמרא (ברכות יז) שחכמי יבנה היו רגילים לומר: **"אני בריה וחברי בריה" (מסביר רש"י "אני - העוסק בתורה בריה אני, וכן חברי עם הארץ בריה הוא"),** ורבי לויטס רבה של יבנה היה רגיל לומר: **"מאד מאד הווי שפל רוח" (אבות פרק ד),** ובמקום של ענוה ואחדות תוכל להיות תקומה לתורה - תקומה לכלל ישראל.

עם ישראל נמצא כעת בזמן מיוחד, שלמרות הסכנה הגדולה המרחפת על ארץ ישראל, כולם כאיש אחד בוחרים להישאר כאן יחד מתוך אחדות וענוה, ומתוך אהבה גדולה לארץ הקודש, ואין לך סנגוריה גדולה מזו לתיקון חטא המרגלים שמאסו בט' באב בארץ חמדה. **ומילא עתה יש לנו כוח לומר לקב"ה בתחינה ובבקשה (תהילים קב): "אֶתָּה תִּקְוֶה תְּרַחֵם צִיּוֹן כִּי עַתָּה לְחַנְּנָהּ כִּי בָּא מוֹעֵד: כִּי רָצוּ עַבְדֶּיךָ אֶת אֲבֹנֶיהָ וְאֶת עִפְרָהּ יַחְנְנוּ".**

בברכת שבת חזון לבניין ירושלים בשלום ובשמחה

הגמרא במסכת גיטין (דף נו) מספרת שחורבן בית המקדש נגרם ע"י מעשה של קמצא ובר קמצא, שבסופו הלך בר קמצא, שגרש מסעודתו של קמצא בבובות פנים, להלשין אצל הקיסר שהיהודים מרדו בו. ואמר לקיסר שהוא יכול להוכיח זאת, ע"י שהקיסר ישלח קרבן להקריב בבית המקדש, והם לא יקריבו אותו. ואכן הקיסר נתן בידי עגלה מובחרת לקרבן. אך בדרך הטיל בר קמצא מום בעגלה בניב של השפתים או בדוקין שבעין [המהרש"א מסביר שדור החורבן חטאו בחטא השפתים ובצרות עין אחד כלפי השני ולכן משמים סיבבו שדווקא שם יטיל בר קמצא מום]. כשהוא הגיע לביהמ"ק ראו החכמים את הקרבן, אך סברו שיש להקריבו למרות המום, משום שהבינו היטב את המשמעות של מה שעתיד לקרות אם לא יקריבו אותו. אך רבי זכריה בן אבקולס שהיה גדול החכמים אמר שאם יקריבו אותו, יאמרו כולם שמותר להקריב קרבן עם מום על גבי המזבח, ולא יבינו שהקרבן קרב רק משום שלום מלכות. לפיכך טענו חכמים שאם כך אין ברירה אלא להרוג את בר קמצא, משום שהוא ילך להלשין לקיסר. אך גם לכך התנגד רבי זכריה וטען שיאמרו כולם שמי שמטיל מום בקרבן נהרג, ולא יבינו שהוא נהרג בגלל שהוא מלשין.

ואכן הלך בר קמצא והלשין וזה גרם שהקיסר שלח את טיטוס שהחריב ושרף את ביהמ"ק.

על מעשה זה אמר רבי יוחנן: **"ענוותנותו של רבי זכריה בן אבקולס, החריבה את ביתנו, ושרפה את היכלנו, והגליתנו מארצנו".**

ולכאורה פלא מדוע באמת רבי זכריה טען שלא להקריב הקרבן או להרוג את בר קמצא הרי היה ברור שזה יביא לחורבן?! ומדוע רבי יוחנן קורא להחלטה קשה זו: ענוה? ומה הטעם לכבדו ולקרוא לו "רבי זכריה" יחד עם ביקורת קשה כ"כ? ועוד קשה מדוע חכמים הקשיבו לו, הרי בחילול ה' אין חולקים כבוד לרב, ואין לך חילול ה' יותר מחורבן בית המקדש?!

חידש האדמו"ר הפני מנחם זיע"א (ואתחנן תשנ"ג) שרבי זכריה הבין שמצב הדור כל כך קשה בשנאה ולשון הרע ואנשים לא יאמרו שבר קמצא נהרג ע"י חכמים בגלל שאמר לשון הרע, אלא הם יתחילו לעשות פילפולים ולומר שמכאן ראה שמי שמטיל מום בקרבן צריך להיהרג, או שיפילפלו לקחת מכאן ראייה שמותר להקריב בעל מום ע"ג המזבח, והם לא יקחו מזה שום מוסר שבגלל שנאת חינום נאלצים לבסוף לעבור על איסור תורה ולהקריב קרבן בעל מום. ולפיכך הבין ששום פתרון לא יביא לשינוי מהותי,

החיזוק השבועי

למה לחכות למשיח?

רמב"ם - "המלך המשיח עתיד להחזיר מלכות בית דוד למקומה ובונה המקדש ומקבץ ישראל ומחזיר המשפטים... וכל מי שאינו מאמין בו או שאינו מחכה לו לא רק נבניאים הוא כופר אלא בתורה ובמשה רבינו שנאמר ושב ה' את שבותיך". מבואר ברמב"ם שני חלקים: א- להאמין בביאת המשיח. ב- לחכות לו. מקשה החת"ס מדוע אמונה בביאת המשיח היא מעקרי האמונה הרי אפשר

לזכות לחיי עולם הבא גם בלי משיח, מה כל כך מהותי בביאת המשיח?

תכלית ביאת המשיח מבואר ברמב"ם "ולא ירצו כל העולם אלא לדעת את ה'". יהודי שמצפה לביאת המשיח כי הוא מרגיש רחוק מה', הוא יודע שכשיבוא המשיח הוא ירגיש את קירבת ה', לכן הוא משתוקק לביאת המשיח, מי שלא מחכה כי טוב לו הוא לא מחפש קירבת ה' לכן הוא נקרא כופר.

בתשעה באב בוכים על חורבן המקדש, בוכים כי אנחנו רוצים וכמהים להתקרב לה' יתברך. (מאברי בית מדרשנו)

הליכות מבית מדרן

שו"ת בחושן משפט

אני נותן תרומה לאדם פרטי או למוסד תורני. באיזה אופן מותר להפסיק את התרומה?

תשובה:

כתב הבית יוסף באבן העזר סימן קי"ד בשם שו"ת הרשב"א ח"ו סימן ה' דהמקבל על עצמו לזון את פלוני כוונתו לזון כל זמן שצריך וכן כתב הרמ"א בחו"מ (סימן ס' סעיף ג') "יש אומרים שהמקבל עליו לזון סתם, כל ימי חייו או כל זמן שצריך משמע" והחתם סופר הביא בשם חידושי הרשב"א והר"ן שדין זה ספק.

על פי פסק זה יש לדון במי שחתם הוראת קבע על סכום מסוים ולא הגביל את זמן הוראת הקבע ורוצה להפסיק את הוראת הקבע ולכאורה אסור לו להפסיק את תשלום הוראת הקבע ואכן כך פסק הגרי"ש אלישיב זצ"ל (מובא באורח צדקה פרק י"ד הלכה ל"ט וכ"כ הג"ר יעקב בלוי זצ"ל בספר צדקה ומשפט פרק ד' הלכה י"ד הערה ל"ד).

עוד כתב מרן בסימן רנ"ח סעיף ו' "הנודר צדקה אינו יכול לחזור בו אלא אם כן נשאל לחכם

התיר לו" ואף שיכול להישאל על נדרו כתב הפתחי תשובה שם סק"ח בשם שו"ת הרדב"ז ח"ד סי' אלף ר"ד שחכם המתיר נדר זה יהיה בנידוי שמפסיד את העניים.

אך כשחתם הוראת קבע ולא התחייב סכום מסוים בפירוש כתב שם הגרי"ש אלישיב שיכול לעשות התרת נדרים על הוראת הקבע. ואף שבסתם צדקה שנדר בפירוש סכום מסוים לצדקה לא עושים התרת נדרים כנ"ל? בהוראת קבע יש להקל [ובפרט אם הצדקה מכספי מעשרות יש לצרף סברת הש"ך ביורה דעה סימן ר"ד סק"ט בשם מהר"ם מעיל צדק שכספי מעשרות היו דבר שלא בא לעולם ולא נתחייב] ועל כל פנים יש לעשות הוראת חכם כל מקרה לגופו לברר סיבת התרת הנדר וכדי למצוא חרטה להתיר את נדרו כמבאר ביורה דעה סימן רכ"ח סעיף א'.

למעשה:

כשרוצה להפסיק הוראת קבע למוסד מסוים ישנה אפשרות להפסיק את הוראת הקבע על ידי שחכם יתיר את נדרו, ויש לדון כל מקרה לגופו על פי הוראת חכם.

הלכות מצרן

שבוע שחל בו

יש נוהגין היתר בכיבוס בגדי קטנים בני שלוש שנים ואין למחות בהם, ורק צריך להזהירם שלא יכבסו הרבה בגדים ביחד וגם יכבסו בצנעה. (בא"ח שם).

איסור לבישת מכובסים לא נתקן על דבר מצוה, ועל כן אם אין לו תלית משומשת בין גדולה בין קטנה - מותר ללבוש תלית מכובסת.

יש לאדם להכין בגדים, סדינים, חולצות וגרביים וכל דבר שמחליפים הרבה מלפני שבוע שחל בו תשעה באב. וילבשם שעה אחת ואחר כך יסירם כדי שיוכל ללבושם בשבוע שחל בו תשעה באב. ואלה שמחמירים לאסור לבישת מכובסים מראש חודש, יש להם להכין כן מערב ראש חודש. ובפרט במקומות החמים. (עיין בא"ח דברים ו. שו"ת רב פעלים ד, סי' כט).

הזמן שצריך ללבוש בגד להוציאו מגדר "בגד מכובס" אינו קבוע והעיקר הוא שהבגד יזיע קצת מהגוף. ונהגו ללבושו כשעה או מעט פחות.

מי שלא הכין בגדים וצריך להחליף בגדיו בשבוע שחל בו - אין צורך שישליך אותו לרצפה כדי שיתלכלך, אלא יקח בגד לא מגוהץ או שיקמט אותו מעט.

לבישת מכובסים בשבת - לפי הרמ"א יש ללבוש בגדים לא מכובסים בשבת חזון, ולפי השו"ע מותר להשתמש בשבת חזון בבגדים מכובסים ובמפות מכובסות. (תקנא סע' א). לפי האר"י אסור ללבוש בשבת בגדי חול. וכן דעת הגר"א וכן נהגו רוב ישראל וכן יעשה מי שאין לו מנהג קבוע. מי שנהגו במשפחתו בעניין זה כדעת הרמ"א - ימשיך כמנהגם. (ועיין משנ"ב ס"ק וכה"ח ס"ק יג).

מי שלא הכין בגדים לפני שבת ונזכר ביום שבת והוא נוהג ללבוש בגדים מכובסים בשבת, לא ילבש חולצה מכובסת שעה אחת ויפשטנה כדי ללבוש אחר שבת, דאם כן נמצא הוא מכין משבת לצורך חול. (מאמר מרדכי מועדים)

הלכות שבת

שאלה: האם מותר לעלות על מונית שיתכן שיחזור לביתי בשבת?

תשובה: כתב מרן הרב במאמר מרדכי (עמ' צח) שהיוצא לדרך ביום שישי ואדם אחר מסיעו בין אם מדובר בבן משפחה או נהג מונית יזהר שלא יכשיל את הנהגה בחילול שבת ואין הבדל בין אם נסיעה בעיר או שמחוץ לעיר. וכ"כ האור לציון (ח"ב פט"ז ה"ז) וכתב שיש בזה משום לפני עיור לא תתן מכשול. ואם הוא נהג גוי בודאי שמותר.

שאלה: האם מותר למכור בחנות בערב שבת אחר זמן איסור מלאכה?

תשובה: הביאור הלכה (שם) כתב שהעולם נהגו להקל לענין סגירת החנויות שסומכים על דברי הט"ז שאין בזה איסור לעשות מלאכה אלא שאין סימן ברכה, וכ"פ הרב במאמר מרדכי (עמ' קטו), וכתב שמ"מ כל ההיתר הוא בתנאי שאשתו תכין צרכי שבת.

שיעורי תורה מרבני בית מדרן במגוון נושאים << www.ateretm.org

בס"ד סיימנו את השלד

עזרו לנו לסיים את בית ה' והנציחו את יקיריכם בבנין!

חפשו: נוקימים יחד את בית מדרן

עטרת תפארת

העלון מוקדש

לרפואת עדי בת מזל תחי' וריעות בת גילה תחי'

לע"נ מלכה גינה בת רחל ע"ה

אורייתא הפרשה מזווית נשית

על מה אנו בוכים בתשעה באב?

בית המקדש נבנה על "אבן השתייה" - התשתית של כל העולם. בתקופת החורבן נחרב בית המקדש וכל מה שתלוי בו נחלש, וזה כמעט הכול.

אנו בוכים בחודש אב, ובמיוחד בתשעה בו, על שנאת החינם שהובילה לחורבן. על כך שבידינו הכנסנו את הרומאים לירושלים. על כך ששרפנו אוצרות תבואה זה לזה, עד שנמסרנו בידי הרומאים שהרגו והרסו אותנו. על השנאה שפירקה אותנו במקום שנהיה "כאיש אחד בלב אחד". שנאה שבגללה התפזרנו בכל קצווי העולם, רחוקים זה מזה, מפוזרים באלפי מקומות. מדברים בשפות שונות. נוהגים מנהגים שונים. מתפללים בנוסח שונה. אפילו הולכים על-פי פסקי הלכה שונים, הלכה שהשתנתה ממקום למקום.

אנו בוכים על כך שחלקים מאותה שנאה עוד נמצאים בתוכנו.

אנו בוכים על חורבן הבית הגדול והקדוש שנקרא שמו עליו. בית שלימד אותנו ואת כל העולם כולו לקרוא בשם ה'.

אנו בוכים על שגם בימינו, עדיין, הוא לא נבנה, שכן כל דור שבית המקדש לא נבנה בימיו - כאילו נחרב בימיו

אנו בוכים על היהודים שדמם נשפך כמים בידי הרומאים בעת החורבן וגם הרבה אחריו.

אנו בוכים על כך ש"מיום שחרב בית המקדש וגלינו מארצנו ניטלה עצה ממנו", איבדנו את חכמתנו, איבדנו את הקשר הטוב שהיה לנו עם אלוקים.

אנו בוכים על הרג הצדיקים. בוכים על אנשי האמונה שאבדו, בוכים על כך שנתרבו התלמידים שלא שימשו כל צרכם ונעשית תורה כשתי תורות. שנתרבו מחלוקות בישראל. שבית-דין הגדול בירושלים גלה ממקומו ואין תורה אחת לישראל.

אנו זוכרים את כל זאת בימים אלו ובוכים על החורבן הנורא הזה. בוכים ומתפללים בכל לב לבניין בית המקדש וכל התלוי בו. מקבלים על עצמנו להתחזק ולהרבות אהבה בעם ישראל ולהרבות בדברים המביאים את הגאולה השלמה. ויהי רצון שנזכה אליה במהרה בימינו. אמן. ("מאמר מרדכי")

תאמר לבית יעקב

ש"ת שהופנו למרן הרב בנושאי הבית היהודי

שבוע שחל בו ותשעה באב

ש. איך תנהג חולה, יולדת או מי שצריך לאכול בשר לצורך רפואה?

ת. יאכלו בשר עוף. וישתדלו להפסיק בכך מז' אב כי אותו היום חמור שבו ביום נכנסו הגויים להיכל. ומי שצריך לכך - מותר גם בו ביום. (עיין כה"ח שם ס"ק קמו, קמז, קמח).

ש: כיצד יש לנהוג עם קטנים בתשעה באב?

ת: קטנים - **עד גיל בר מצוה** לא יצומו את כל צום תשעה באב - אבל אם מבינים הענין של תשעה באב צריכים לצום מספר שעות כדי להתחנך במצוות. אין להאכילם מעדנים אלא רק כדי צרכם, ויש מי שכתב להאכילם לחם ומים בלבד, ולא נהגו כן. קטנים שהגיעו לגיל שמבינים שהוא יום תשעה באב - צריך לחנכם שלא ילבשו מנעלי עור. ("מאמר מרדכי למועדים")

פיה פתחה נשים ונפלאות

חלום של שלום

כשמונה שנים לפני שהרב מרדכי אליהו זצ"ל נפטר זכיתי להריון של תאומות. אחרי שהן נולדו היה לי דימום חזק מאוד והרופאים המליצו לי על כריתת רחם, ובניתוח כמעט השבתי את נשמתו לבוראי, אבל בחסדי ה' זכיתי לחזור לחיים.

כאשר התאומות היו כבנות שנתיים הייתה להן חולשה גדולה, והרופאים לא ידעו מה הסיבה לכך ואיך לרפא אותן. חששתי מאוד, כי לפעמים אני לא נמצאת ליד הבנות וחולשה כזאת עלולה להיות סכנה. ובכלל לא ידעתי איך הבעיה הזאת תיפתר, אם בכלל.

בעלי ואני נהגנו להגיע לשיעורים של מרן הרב אליהו זצ"ל בימי שני, ואחרי השיעור הייתי רואה את התור הארוך לקבל ברכה מהרב, אבל מעולם לא ניגשתי גם אני. הפעם הייתי מודאגת מאוד והעברתי לרב פתק על ידי אחד המקורבים עם בקשת רפואה לבנות. לא ידעתי שצריך לחכות לתשובה והלכתי לביתי.

בלילה חלמתי את מרן הרב אליהו זצ"ל לבוש בבגדים לבנים ופניו מוארות. הוא שאל אותי: מה שלום הבנות? מתי הייתה להן חולשה כזאת? האם הן בריאות עכשיו? עניתי לרב בחלומי על כל השאלות, והוא בירך אותן ברפואה שלמה.

בבוקר קמתי עם תחושה שזה חלום אמיתי, כעין חזיון. הכול היה כל כך ברור וחזק והרגשתי את הברכה בכל רנ"ג אברי ושם"ה גידי. ובאמת כמו שהרב אמר בחלום, כן היה. הבנות זכו לרפואה שלמה ובאופן פלא מאותו יום הן היו חזקות ומלאות אנרגיה. ("אביהם של ישראל")

עטרת מרדכי לילדים

פרשת השבוע: דברים

עלון הילדים מבית מרן הגה"צ הראשל"צ הרב מרדכי אליהו זצוק"ל

מעשה רב

הצפיה של הרב זצ"ל למשיח

כל ימיו היה הרב בצפיה אמתית לגאולה. היה מדבר הרבה על גאולה. כשהוא היה מלמד הלכות תשעה באב הוא היה אומר שהלכות אלו הם בחינת דרוש וקבל שכר. אנו מקוים שלא יהיה תשעה באב. מי ששמע אותו ראה שזה לא מס שפתיים. הוא באמת היה מצפה לו בכל יום שיבוא המשיח.

בתשעה באב, לפני תחלת אמירת הקינות, היה הרב זצ"ל נוהג להסתכל לעבר חלונות בית-הכנסת לראות האם יש שנוי כלשהו בחוץ, אולי בא משיח. כשהיה רואה שהוא לא בא היה אומר לנו מתוך אגחה כבדה: אני רואה שהמשיח מתעכב, אז נתחיל.

תמיד היה מספר לנו על רבו, חכם צדקה הזקן ע"ה, שפעם העירו אותו משנת הצהרים שלו ואמרו לו על הרב אליהו: "הנה, הוא בא", והיה הרב צדקה בטוח שהמשיח בא.

גם ספר לנו הרב על הבבא סאלי ע"ה, שלא היה משתתה בשרותים יותר מדי, כי היה חושש שמא תוך כדי שהוא במקום זה יבוא משיח ולא יזכה לקבל את פניו. ממש "כי לישועתך קינינו כל היום". כל יום וכל היום. ("אביהם של ישראל")

חידושים בפרשה

שבת שלום ילדים יקרים,

הפרשה שלנו היא הפרשה הראשונה בחמש האחרון, חמש דברים. בפרשה מתחיל משה רבנו עליו השלום את דברי הפרדה שלו מעם ישראל, דברים שיאמרו במשך שלושים ושבעה ימים, מראש חדש שבט, ועד פטירתו של משה בז' אדר. משה רבנו מוכיח אותם על המקרים בהם לא הקשיבו בקולו.

ומצוה את עם ישראל ללכת בדרך ה'. ומבטח להם שכאשר ילכו בדרך יזכו לראות נסים: "ה' אלקיכם ההלך לפניכם הוא ילחם לכם ככל אשר עשה אתכם במצרים לעיניכם".

שני סוגים של נסים עושה הקב"ה לאדם: ישנם נסים נסתרים וישנם נסים גלויים. עתה משה רבנו מברך את עם ישראל, שבבואם אל הארץ יעשה ה' להם נסים כאלו שיהיו "לעיניכם", כלומר שיהיו ראויים לראות את הנסים במו עיניהם. (מעובד מ"דברי מרדכי")

ילדים אהובים, דוקא בימים אלה שהבנים הצדיקים יוצאים לחפש נמשך ללמד תורה, להגיד תהלים להצלחת החילים, לרפואת הפצועים ולחזרת החטופים, לעזור בבית לאמא, לשחק עם האחים הקטנים, להתקשר לסבא וסבתא לשאול לשלום ולהתייחס לחברים שפחות מקבלים בחברה. כך נעזר להביא את המשיח ואת הגאולה שקרובה מתמיד!

חידות

1. מאיזה יום התחיל משרע"ה (תשאלו את אבא למי הכוונה) לומר את "משנה תורה" (חומש דברים)?
2. מלה בפרשה שמזכירה את תשעה באב
3. כיצד מפרש רש"י: **המדבר הגדול הנורא**? (א,ט)
4. **ותשבו בקדש ימים רבים** - כמה? (ב,א)
5. מה המרחק (בימים) מקדש ברנע עד נחל זרד?

בדיחה

השבוע אין בדיחות (תשאלו את ההורים למה...)

נדולים צדיקים

חכם יצחק נסים זצ"ל - הראשון לציון

נולד בבגדד בשנת תרנ"ו (1896) ביום הראשון של חג החנוכה. עלה עם משפחתו לארץ ישראל והוא בן 12. שמונה שנים לאחר שעלו לארץ, חזר חכם נסים לבגדאד, שם נשא אשה וישב ללמד.

נחשב לאחד מגדולי רבני עירק ואף נקרא חכם נסים אך למרות זאת הוא סרב לקבל כל מנוי רשמי ועסק לביתו. בשנת תרפ"ה (1925) עלה לירושלים עם אשתו. בשנת תשט"ו (1955) נבחר לכהנת הראשון לציון הרב הראשי לישראל. מיד עם כניסתו לתפקיד הרם נכרה עצמאותו ודרך המיוחדת כמעט בכל שטחי פעולתו. שאף מאוד להדברות ויצירת יחסי רעות בין כל חלקי העם. סיריו בקבוצים ובערים ואף אל יהודי התפוצות, גישתו, שיחותיו ויכולתו המפלגה להסביר השקפותיה של היהדות, משכו את לבם של הרחוקים, הגבירו את ההבנה ההדדית וקרבו לבבות. כהן בתפקידו במשך ח"י שנים.

בתשעה באב, יום חרן הבית, שנת התשמ"א (1981), בחצות היום, השיב את נשמתו לבוראו. חבורו העקרי הוא שו"ת 'יון טוב'. **זכותו תגן עלינו**

בין הפותרים תערוך הגרלה
אחת לחודש על כרטיס ספר
ע"ש 50 ש"ח

את התשובות יש לשלוח עד יום שלישי למייל ateretme@gmail.com
או להניח בתיבה המוגנת בחצר בית הכנסת רחוב זכריה מדאר 31א' רחובות
לברורים 08-9397933